

højere Betaling, hvor det drejede sig om større Formuer.

Jeg er meget tilfreds med, at der forud for Separation eller Skilsmisse kun skal finde een Mægling Sted, og at denne skal foregaa ved Overvrigheden. Det synes imidlertid, som om Lovforslaget tænker sig denne Mægling foregaaende i to Tempi, om jeg saa maa sige, idet første Punktum siger, at der skal forsøges Mægling mellem Parterne om Fortsættelse af det ægteskabelige Samliv, og saa staar der i andet Punktum: „Bliver denne Mægling forgæves, skal der, medmindre det skønnes uforment, forhandles med Parterne om Vilkaarene for Separationen eller Skilsmissen“. Det kunde tyde paa, at man tænker sig en vis Deling af Mæglingen, men en saadan Deling lader sig neppe gennemføre i Praxis. Vilkaarene spiller jo en overordentlig stor Rolle for selve Mæglingens Resultat. Det har Præsterne ogsaa hidtil forstaaet. Medens det vistnok i tidligere Tid var saaledes, at Præsterne kun foretog en rent gejstlig Mægling, er i hvert Fald her i Byen adskillige Præster i den senere Tid slaet ind paa ogsaa ved den gejstlige Mægling at beskæftige sig i høj Grad med Vilkaarene, som efter min Mening egentlig slet ikke kommer dem ved. Men i og for sig er det forstaaeligt, fordi Enighed om Vilkaarene spiller en ganske overordentlig stor Rolle ved Mæglingen, og mangen Separation eller Skilsmisse er strandet paa, at Ægtefællerne ikke har kunnet enes om Vilkaarene. Som det er nu, bliver der i mange Tilfælde to verdslige Mæglinger ud af det, og det har sikkert ikke været Meningen. Men hele dette Spørgsmaal ordner sig formodentlig af sig selv gennem den Praxis, der vil uddanne sig ved Mægling.

At Retsmøder om Ægteskabssager skal foregaa for lukkede Døre, vil sikkert vinde Bifald hos alle. Der er ingen Tvivl om, at vi herhjemme vil være ganske enige om, at man ikke skal have en offentlig Forhandling om saadanne rent private Forhold. Men jeg er endda lidt bange for den Mulighed for Offentliggørelse, som § 178, 2det Stykke, 1ste Punktum, kan medføre, og jeg er ligeledes noget bange for, at Pressen gennem denne Mulighed for Offentliggørelse kan blive bragt i Vanskeligheder, som det ikke altid vil være muligt for den at værge sig imod. Der staar, at Retten kan paa Begæring af nogen af Parterne ved Kendelse forbyde, at Forhandlinger i Retsmøder i Ægteskabssager offentliggøres eller gengives offent-

ligt. En saadan Kendelse af Retten burde da i hvert Fald offentliggøres eller paa en eller anden Maade bringes til en saadan almindelig Kundskab, at Pressen ikke var udsat for at overse, at den var afsagt, og derved komme til at omtale noget af Forhandlingerne offentligt og udsætte sig for Bøder fra 100 til 10 000 Kr. Det er jo meget kraftige Bøder, og maa-ske kunde mange Blade, selv noble og hæderlige Blade, som af Hensyn til deres Læserkreds ikke mener helt at kunne undlade Omtalen af saadanne Forhold, derved komme slemt i Fedtefadet. Jeg kunde derfor være tilbøjelig til helt at forbyde Offentliggørelse af noget som helst vedrørende Ægteskabssager. Et saadant almindeligt Forbud synes jeg ikke kunde krænke nogen berettiget Interesse. Ægteskabssager og de Ting, der kommer frem, er jo i Virkeligheden noget, som aldeles ikke kommer Offentligheden ved, som de paagældende Ægtefæller bør have ganske privat for sig selv, have i Fred, saaledes at andre ikke, hverken gennem Pressen eller gennem andre offentlige Meddelelser, snager i disse Forhold og bringer dem til Torvs, ofte paa en forvansket Maade og ofte paa en saadan Maade, at det kan virke i høj Grad pinligt og nedbrydende paa de paagældende Ægtefæller. Naar man helt forbyder at bringe saadanne offentlige Meddelelser, saa ved Pressen, hvad den har at rette sig efter, saa ved den, at hvis den gør det, er den udsat for Straf. Jeg kunde endog være tilbøjelig til at sige, at man skulde forbyde at offentliggøre selve Dommen, medmindre Parterne selv offentliggør den, men det kan være, at selve Dommen maa være tilgængelig for Offentligheden, idet den kan have Interesse for Trediemand. Dette Spørgsmaal vil jeg imidlertid bede det kommende Udvalg tage under Overvejelse og eventuelt forhandle med den danske Kommissions Medlemmer om; thi deri er jeg enig med det ærede Medlem, der talte først (Kirk), at med Hensyn til de Ændringer, Udvalget muligvis ønsker at foretage, bør man søge Samarbejde med og søge Raad hos de Medlemmer af Kommissionen, som er her i Landet.

Jeg skal indskrænke mig til Omtalen af disse Paragraffer, men jeg vil saa gøre et Par almindelige Bemærkninger. Som det fremgaar af mine Udtalelser, hilser jeg i det hele Lovforslaget med Glæde. Lovforslaget kommer som en Frugt af den økonomiske Udvikling, som er foregaaet her i vort Land som i de andre nordiske